

**До Судової палати у кримінальних справах
Апеляційного суду м. Києва**

скаржника Олійника Дмитра Вячеславовича,

**на постанову Дніпровського райсуду м. Києва від 12 липня 2011 р.
№ 4-123/11 (суддя по першій інстанції Левко Б. В.)
в порядку ст. ст. 347, 382 КПК України,**

АПЕЛЯЦІЙНА СКАРГА.

Оскаржувану постанову від 12.07.2011 р. я фактично отримав 10.09.2011 р., разом із супровідним листом від 07.09.2011 р. № Л-40, яке є відповіддю на мою скаргу від 29.08.2011 р. (як вбачається з копії поштового конверту, ці документи були мені відправлені не раніше 09.09.2011 р., про що свідчить поштовий штампель).

Ніякої судової повістки про день, час і місце судового засідання 01.07.2011 р. на 14-00 я не отримував. Ніякої судової повістки про відкладання розгляду скарги на 12.07.2011 р. я не отримував. Ніякої копії постанови від 12.07.2011 р. за своєю адресою, вказаною у скарзі, я не отримував. Зазначена у листі суду від 07.09.2011 р. інформація не відповідає дійсності, що відповідно до ст. 380 КПК є підставою для винесення окремої ухвали до ВККС і прокуратури м. Києва.

Відповідно до ст. 236-2 КПК скарга на постанову прокурора, слідчого, органу дізнання про відмову в порушенні кримінальної справи розглядається суддею, який визначається в порядку, встановленому частиною третьою статті 16-2 цього Кодексу, одноособово не пізніше десяти днів з дня її надходження до суду.

До суду я звернувся зі скаргою 01.06.2011 р. (отримана вона була 03.06.2011 р.). У зв'язку з відсутністю будь-яких повідомлень з суду про розгляд скарги, 04.07.2011 р. я звернувся до Вищої кваліфікаційної комісії суддів України (відповідь щодо перевірки отримана мною 10.09.2011 р.). 16.08.2011 р. я звертався до суду з електронним інформаційним запитом, на який не отримав жодної відповіді. Лише після скарги від 29.08.2011 р. мені нарешті стало відомим про оскаржувану постанову, текст якої я отримав.

Враховуючи викладене, прошу відповідно до ст. ст. 90, 353 КПК поновити мені строки для звернення до суду з апеляційною скаргою, оскільки до 10.09.2011 р. я не знав про зміст оскаржуваної постанови від 12.07.2011 р. та взагалі про її існування.

Мою скаргу від 01.06.2011 р. не було розглянуто у десятиденний строк, а оскаржувана постанова суду першої інстанції підлягає скасуванню з наступних підстав.

Як вбачається зі змісту оскаржуваної постанови, предметом її розгляду була моя скарга на постанови ст. о/у ВДСБЕЗ Дніпровського РУ ГУ МВС України в м. Києві від 13.05.2011 р. і від 16.05.2011 р. про відмову у порушенні кримінальної справи проти КП «Головний інформаційно-розрахунковий центр». Проте, до правоохоронних органів я звертався з повідомленням про злочин, скоєний службовими особами КП «Головний інформаційно-обчислювальний центр» (КП ГІОЦ). Отже, суд навіть не з'ясував належним чином назву підприємства, яке надає фінансові послуги без ліцензії.

В основу оскаржуваної постанови невідомо з яких (не встановлених КПК) процесуальних підстав покладено рішення Дніпровського райсуду м. Києва від 19.11.2010 р., що залишено без змін ухвалою Апеляційного суду м. Києва від 17.02.2011 р. про захист особистого немайнового права з його поновленням шляхом припинення дії, що його порушує. Проте, предмет розгляду по вказаній цивільній справі (вимоги немайнового характеру) не має жодного відношення до порушеного мною у повідомленні про злочин питання незаконного надання фінансових послуг з боку КП ГІОЦ.

При розгляді заяви або повідомлення про злочин відповідно до вимог чинного кримінально-процесуального законодавства особою, до компетенції якої належить вирішення питання по прийняттю рішень зазначених в ст. 97 ч. 2 КПК України, з'ясовуються у тому числі й наступні обставини:

- чи є отримана заява або повідомлення про злочин підставою для порушення кримінальної справи;
- чи містять факти, про які отримані відомості, ознаки злочину;
- за якою статтею або сукупністю статей може бути кваліфіковано такий злочин;
- чи мають підстави для відмови в порушенні кримінальної справи;
- якими фактичними даними підтверджуються зазначені обставини;
- чи є сукупність відомостей про злочин достатньою для прийняття остаточного рішення, передбаченого законом.

Оскаржувані постанови ст. о/у ВДСБЕЗ Дніпровського РУ ГУ МВС України в м. Києві від 13.05.2011 р. і від 16.05.2011 р. не містили відповідей на ці питання, що й було підставою для звернення до суду. У скарзі мною були наведені конкретні факти на підтвердження ознак скоєння злочину службовими особами КП ГІОЦ.

В порушення вимог КПК жодної правової оцінки цим фактам суд не надав, а докази залишилися не дослідженими: змістом постанови суду від 14.07.2011 р. є фактично переписані тексти постанов ст. о/у ВДСБЕЗ Дніпровського РУ ГУ МВС України в м. Києві.

Так, судом взагалі не зазначено, чи правомірно міліцією не взято до уваги лист Держфінпослуг від 14.02.2011 р., яким дії КП ГІОЦ кваліфіковано як фінансове посередництво і підтверджено відсутність ліцензії у КП ГІОЦ на здійснення фінансових послуг. Судом і міліцією взагалі не з'ясовувалася правова база для здійснення з боку КП ГІОЦ операцій з коштами населення (чи є зареєстрованими відповідно до ст. 41 Закону України № 586-XIV «Про місцеві державні адміністрації» розпорядження КМДА № 80 від 27.01.1997 р., № 478 від 15.04.1997 р. і чи були вони оприлюднені відповідно до вимог Закону і ст. 57 Конституції). Не з'ясовувалася – на якій підставі КП ГІОЦ, яке не є підприємством житлово-комунальних послуг, залишає у своєму розпорядженні посередницькі відсотки з розподільчого рахунку № 2603000018106 всупереч режиму його використання (лист НБУ від 26.05.2004 р.). Також проігноровано факт відсутності між КП ГІОЦ і споживачами житлово-комунальних послуг будь-яких правовідносин.

Висновки суду, викладені оскаржуваною постановою є односторонніми і не відповідають фактичним обставинам справи. Крім того, у липні 2011 р. мені стало відомим про порушення кримінальної справи № 04-27569, а також про рішення Солом'янського райсуду м. Києва від 06.12.2007 р. по справі № 2-563-1/07, яким повністю спростовується нібито законність розпорядження КМДА № 80 від 27.01.1997 р. «Про порядок розрахунків за житлово-комунальні послуги», встановлена завідомо неправосудними рішеннями, зазначеними в оскаржуваній постанові від 12.07.2011 р.

На підставі викладеного, керуючись ст. ст. 90, 347, 353, 365, 382 КПК України,

ПРОШУ:

Поновити мені строки звернення до суду з апеляційною скаргою з 11 вересня 2011 р. (наступного дня після фактичного виникнення можливості її оскаржити);

Оскаржувану постанову Дніпровського райсуду м. Києва від 12 липня 2011 р. скасувати, повернувши на новий розгляд в суд першої інстанції.

Додатки: лист до ВККС від 04.04.2011 р. з відповіддю від 01.09.2011 р.; запит від 16.08.2011 р. і скарга від 29.08.2011 р. до суду з відповіддю від 07.09.2011 р.; публікація в «Хрещатику» 06.07.2011 р.; лист Дніпровського РУ ГУ МВС України в м. Києві від 15.07.2011 р.; повідомлення про вручення скарги 03.06.2011 р.; судові рішення від 21.02.2006 р. і від 06.12.2007 р. щодо КП ГІОЦ (на 17 арк.); копія скарги для прокуратури.

12 вересня 2011 р.

/Апелянт Олійник Д. В./